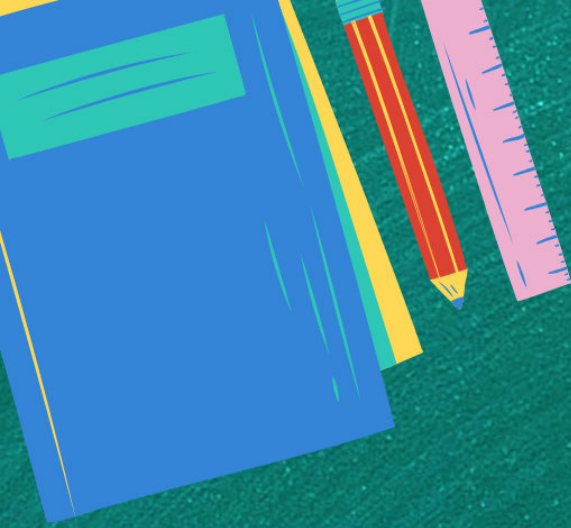

ม.6

แล้วไงต่อดีวะ

บอกเล่าความสับสน

แล้วก้าวเข้าสู่โลกที่เต็มไปด้วยโอกาสและความเป็นไปได้

ด้วยคำแนะนำที่จริงใจและเป็นกันเอง

เพราะทุกเส้นทางมีความหมาย แค่เราเลือกเอง!

โดย สลิล

ความในใจจากผู้เขียน

สวัสดีครับผู้อ่านที่รักทุกท่าน ผมสลิศครับ

ทุกครั้งที่ได้จับปากกาหรือจordanีวลงบนแป้นพิมพ์ ผมรู้สึกเสมอว่ากำลังสานต่อบทสนทนาที่แสนพิเศษกับทุกท่าน การเขียนสำหรับผมคือวิธีการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และเรื่องราวจากใจจริง เป็นช่องทางในการเชื่อมโยงและแบ่งปันสิ่งที่ผมค้นพบและรู้สึก

ผมมีความปรารถนาอยู่สองประการใหญ่ๆ ในการเขียน หนึ่งคือการนำพาทุกท่านไปสำรวจโลกอันกว้างใหญ่และน่าค้นหา จุดประกายความสงสัยใคร่รู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัว ไม่ว่าจะเป็นความลึกลับซับซ้อนของธรรมชาติ หรือความน่าทึ่งขององค์ความรู้ต่างๆ ผมเชื่อว่าการเรียนรู้และการเปิดโลกทัศน์เป็นความสุขอย่างหนึ่ง อีกประการคือการได้สัมผัสกับความรู้สึกอันหลากหลายของความเป็นมนุษย์ ผมอยากสร้างสรรค์เรื่องราวที่สามารถเป็นเพื่อนปลอบประโลมในยามอ่อนล้า เป็นกระจกสะท้อนความรู้สึกภายใน หรือมอบความอบอุ่นและความหวังเล็กๆ น้อยๆ ให้กับหัวใจ

แต่ละเรื่องราวที่ผมเขียนขึ้นจึงเป็นเหมือนการเดินทางส่วนตัวที่ผมอยากชวนทุกคนร่วมทางไปด้วย มันคือการกลั่นกรองประสบการณ์ ความคิด และจินตนาการออกมาเป็นตัวอักษรด้วยความตั้งใจจริง ผมรู้สึกว่าการเขียนจะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมันได้เข้าไปอยู่ในใจของผู้อ่าน ได้กระตุ้นความคิด หรือสัมผัสความรู้สึกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ผมขอขอบคุณจากใจจริงสำหรับการติดตามและทุกการเปิดรับ ทุกครั้งที่ทราบว่าเรื่องราวของผมได้เป็นส่วนหนึ่งในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งของชีวิตใครสักคน นั่นคือกำลังใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับคนเขียนอย่างผม และเป็นพลังให้ผมยังคงอยากสร้างสรรค์ผลงานต่อไป

หวังว่าเราจะได้พบกันผ่านตัวอักษรในเรื่องราวต่อไปนะครับ

ด้วยความรักและขอบคุณ

สลิศ

สารบัญ

บทนำ ม. 6 แล้ว ใจต่อดิอะ	3
บทที่ 1 จุดสตาร์ทที่โคตรสับสน	5
บทที่ 2 เสียงรอบข้างที่ดังกว่าเสียงในใจ	9
บทที่ 3 ค้นหาแพสชันหรือแค่ฝันไปวันๆ	14
บทที่ 4 สกิลที่เรามีกับคณะที่อยากเข้า	19
บทที่ 5 กลัวเลือกผิดชีวิตเปลี่ยน	25
บทที่ 6 รู้จัก TCAS ระบบสุดปั่นประสาท	29
บทที่ 7 Portfolio 101 ปั่นพอร์ตยังไงให้ปัง	34
บทที่ 8 รอบโควตา ทางลัดของคนมีของ	40
บทที่ 9 Admission สนามใหญ่ไฟกระพริบ	45
บทที่ 10 รับตรงอิสระ รอบเก็บตกสุดท้าย	49
บทที่ 11 แกะข้อสอบ A-Level TGAT TPAT เตรียมตัวยังไงให้รอด	53
บทที่ 12 เลือกมหา'ลัย ไม่ใช่แค่เลือกตามเพื่อน	59
บทที่ 13 เลือกคณะที่ใช้ หรือเลือกคณะที่รุ่ง	63
บทที่ 14 เทคนิคอ่านหนังสือฉบับคนขี้เกียจแต่ยังอยากติด	68
บทที่ 15 วันสัมภาษณ์ แต่งตัวยังไง ตอบอะไรดี	72
บทที่ 16 อยากไปเรียนต่อนอก ฝันไกลไปปะ	77
บทที่ 17 IELTS TOEFL สมรภูมิตสอบวัดภาษา	83
บทที่ 18 SOP Personal Statement เขียนยังไงให้กรรมการรัก	89
บทที่ 19 จดหมายแนะนำ ขอจากใครดี	94
บทที่ 20 ลำทุนเรียนต่อต่างประเทศ ไม่รวยก็ไปได้	100
บทที่ 21 เลือกประเทศเรียนต่อ ดูอะไรบ้างนอกจากค่าเทอม	105
บทที่ 22 เรื่องวุ่นๆ ของวิชาและเตรียมตัวบิน	110
บทที่ 23 Gap Year พักก่อนหรือเสียเวลา	115

บทที่ 24 สายอาชีวะ ทางเลือกของคนมีฝีมือ	119
บทที่ 25 สอบไม่ติดแล้วไง ชีวิตไม่จบแค่นี้.....	124
บทที่ 26 จะชีวิตมั๊ย ถ้ามใจตัวเองดู.....	129
บทที่ 27 รับมือกับความเครียดช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ.....	134
บทที่ 28 เตรียมตัวเป็นเฟรชชี สิ่งที่โรงเรียนไม่เคยสอน	139
บทที่ 29 ทุกเส้นทางมีความหมาย แค่เราเลือกเอง	143
บทที่ 30 ยินดีต้อนรับสู่โลกของผู้ใหญ่ (ฝึกหัด)	147

บทนำ ม. 6 แล้ว ใจต่อดิวะ

เสียงออดหมดคาบสุดท้ายของวันดังขึ้น แต่ครั้งนี้มันกลับไม่เหมือนทุกที มันไม่ใช่แค่สัญญาณบอกให้เราเก็บกระเป๋ากลับบ้าน แต่มันฟังดูคล้ายเสียงนับถอยหลังของนาฬิกาชีวิตลูกใหญ่ที่กำลังจะระเบิดขึ้นในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า บรรยากาศในห้องเรียนที่เคยเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและเรื่องไร้สาระ เริ่มเงียบด้วยความเจียบงันเป็นพักๆ แฝงไปด้วยความกังวลที่มองไม่เห็น กลุ่มเพื่อนที่เคยนั่งล้อมวงเล่นเกมมือถือ ตอนนี้กลับเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปเป็นเรื่องคณะในฝัน คะแนนสอบที่ยังไม่ออก หรือตารางเรียนพิเศษที่อัดแน่นจนแทบไม่มีเวลาหายใจ

เราเดินออกจากโรงเรียนในชุดนักเรียนที่ใส่มาเกือบหกปี ความรู้สึกโหวงๆ วูบวาบก็ดีขึ้นมาในอก มันเป็นความรู้สึกที่ผสมปนเปกันอย่างน่าประหลาดใจ ส่วนหนึ่งคือความตื่นเต้นที่จะได้โบกมือลาชีวิตในเครื่องแบบ กฎระเบียบที่น่าเบื่อ และการสอบย่อยที่มาไม่เคยขาดสาย แต่อีกส่วนหนึ่งที่ใหญ่กว่ากันเยอะ คือความใจหายที่เหมือนมีใครมากระชากพื้นดินใต้เท้าออกไป โลกที่เคยมีตารางสอนเป็นเหมือนแผนที่นำทางกำลังจะหายไป และข้างหน้าคือทางสี่แยกขนาดมหึมาที่ทอดยาวไปสุดลูกหูลูกตา ทุกเส้นทางดูคล้ายกันไปหมด ไม่มีป้ายบอกทาง ไม่มีสัญญาณไฟจราจร และที่น่ากลัวที่สุดคือ เรากำลังยืนอยู่ตรงกลางสี่แยกนั้นเพียงลำพัง โดยที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองอยากจะไปทางไหน

คำถามที่ว่า มอหกแล้วใจต่อดิวะ มันไม่ใช่แค่ประโยคคำถามลอยๆ แต่มันคือเสียงกรีดร้องที่ตั้งอยู่ในหัวของใครหลายคน มันดังขึ้นมาตอนเราเหม่อมองเพดานห้องนอนกลางดึก ตอนที่เห็นเพื่อนโพสต์รูปหนังสือเตรียมสอบกองโต หรือตอนที่ญาติผู้ใหญ่สักคนเอ่ยถามด้วยความปรารถนาดีว่า โตขึ้นอยากเป็นอะไร ตัดสินใจได้หรือยังว่าจะเรียนต่อคณะไหน แต่ละคำถามที่พุ่งเข้ามาก็เหมือนลูกศรเล็กๆ ที่ค่อยๆ ปักลงบนแผลแห่งความไม่มั่นใจของเรา จนมันเริ่มอักเสบและเจ็บปวดขึ้นเรื่อยๆ เราเริ่มเปรียบเทียบตัวเองกับเพื่อนที่ดูเหมือนจะมีเป้าหมายชัดเจน พวกเขารู้ว่าอยากเข้าคณะอะไร ต้องใช้คะแนนเท่าไร และมีแผนสำรองหนึ่งสองสามสี่เตรียมไว้พร้อมสรรพ แต่พอหันกลับมามองตัวเอง เรากลับเห็นเพียงความว่างเปล่า เหมือนกำลังลอยคว้างคว้างอยู่กลางมหาสมุทรที่มองไม่เห็นฝั่ง

ความสับสนไม่ใช่เรื่องน่าอาย มันเป็นเรื่องธรรมดาที่สุดของมนุษย์วัยสิบแปดที่กำลังจะถูกผลักให้ออกจากคอมฟอร์ตโซนที่ชื่อว่าโรงเรียนมัธยม เพื่อก้าวเข้าไปสู่โลกใบใหม่ที่ไม่มีใครมีการใช้งาน ไม่มีเฉลยข้อสอบท้ายบท และไม่มีครูประจำชั้นคอยบอกว่าเราควรทำอะไรต่อ ที่ผ่านมาชีวิตเราถูกวางกรอบมาตลอด ตั้งแต่ตื่นนอน อาบน้ำ แต่งตัว ไปโรงเรียน เรียนตามตาราง กลับบ้าน ทำการบ้าน แล้วก็เข้านอน วันเวียนอยู่แบบนี้จนมันกลายเป็นความคุ้นชิน แต่เมื่อวงจรนี้กำลังจะจบลง เราก็ก็นึกถึงนักโทษที่ถูกปล่อยตัวออกจากคุกแล้วกลับรู้สึกหวาดกลัวอิสรภาพที่ได้รับมา เพราะเราไม่เคยเรียนรู้วิธีที่จะใช้ชีวิตด้วยตัวเองอย่างแท้จริง

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นมาเพื่อมอบคำตอบสำเร็จรูปว่าคุณควรจะไปทางไหน หรือคณะไหนคือคำตอบสุดท้ายของชีวิต เพราะไม่มีใครในโลกนี้ที่จะให้คำตอบนั้นกับคุณได้ดีไปกว่าตัวคุณเอง แต่หนังสือเล่มนี้จะเหมือนเพื่อนสนิทที่นั่งลงข้างๆ คุณกลางสี่แยกที่สับสนวุ่นวายแห่งนั้น เป็นเพื่อนที่จะคอยตอบโต้เบาๆ แล้วบอกว่า เฮ้ย ไม่ใช่ไรนะที่ยังงงๆ อยู่ ไม่แปลกเลยที่ยังไม่รู้ใจตัวเอง การยืนอยู่ตรงนี้น่ากลัว แต่แกไม่ได้ยืนอยู่คนเดียว เราจะค่อยๆ สำรวจทุกเส้นทางไปด้วยกัน ลองเลี้ยวซ้ายไปดูหน่อยว่ามีอะไร ลองเดินตรงไปอีกนิดว่าเจออะไร หรือแม้กระทั่งลองถอยหลังกลับมาตั้งหลักใหม่ก็ยังได้

เราจะชวนคุณมาตั้งสติ จัดระเบียบความรู้สึกที่ยุ่งเหยิงเหมือนสายहुฟงในกระเป๋า ยอมรับความสับสนให้เป็นส่วนหนึ่งของการเดินทางครั้งนี้ แล้วค่อยๆ เริ่มก้าวแรกออกไปอย่างช้าๆ แม้จะเป็นก้าวที่ยังไม่มั่นคงนักก็ตาม เพราะการเดินทางที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต ไม่ได้เริ่มต้นจากการมีแผนที่ที่สมบูรณ์แบบ แต่มันเริ่มต้นจากการรวบรวมความกล้าที่จะก้าวเท้าแรกออกไป ท่ามกลางความไม่รู้ อะไรเลย นี่ไม่ใช่จุดจบของชีวิตวัยรุ่น แต่มันคือการเปิดฉากสู่บทใหม่ที่น่าตื่นเต้นและท้าทายที่สุดบทหนึ่งในชีวิตที่ชื่อว่า โลกของผู้ใหญ่ฝึกหัด พร้อมจะออกเดินทางไปพร้อมกันแล้วหรือยัง ถ้าพร้อมแล้วก็ไปลุยกันเลย

บทที่ 1 จุดสตาร์ทที่โคตรสับสน

เสียงออดเล็กเรียนคาบสุดท้ายของวันดังขึ้น มันไม่ใช่เสียงออดที่ปลดปล่อยเราเหมือนทุกที แต่มันกลับฟังดูเหมือนเสียงปืนยิงขึ้นฟ้า เป็นสัญญาณเริ่มต้นการแข่งขันที่โคตรยิ่งใหญ่ การแข่งขันที่เรา还不知道ด้วยซ้ำว่าเส้นชัยอยู่ตรงไหน แล้วเราต้องวิ่งไปทางทิศใด

อากาศในห้องเรียน ม. 6/ อะไรสักอย่างของเรา มันอัดแน่นไปด้วยความรู้สึกหลากหลายที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า กลิ่นซอส์ก้างๆ กลิ่นกระดาษข้อสอบเก่าๆ ที่กองอยู่หลังห้อง และกลิ่นจางๆ ของอนาคตที่คลั่งคลั่งจนน่าเวียนหัว เพื่อนบางคนเก็บกระเป๋าด้วยความรีบร้อนเหมือนมีนัดสำคัญรออยู่ บางคนยังนั่งจมอยู่กับกองหนังสือเตรียมสอบที่หนาเป็นปึก ส่วนเราน่ะเหรอ เราก็นั่งอยู่ตรงนั้นแหละ กลางห้อง ท่ามกลางทุกสิ่งทุกอย่าง แต่กลับรู้สึกเหมือนไม่ได้อยู่ที่ไหนเลยสักแห่ง

เคยรู้สึกเหมือนกำลังยืนอยู่กลางสี่แยกที่ใหญ่ที่สุดในชีวิตไหม สี่แยกที่ไม่มีป้ายบอกทาง ไม่มีสัญญาณไฟจราจร ไม่มีแม้แต่ตำรวจจราจรคอยโบกรถ รอบตัวมีแต่ถนนที่ทอดยาวออกไปจนสุดลูกหูลูกตา แต่ละเส้นทางดูคล้ายกันไปหมดจนแยกไม่ออก แต่ละเส้นทางก็ดูเหมือนจะนำไปสู่ดินแดนที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง รถคันต่างๆ เราที่เป็นเพื่อนสนิท เริ่มบีบแตรส่งสัญญาณแล้ว เลี้ยวขวาเข้าเลนซ้ายไปอย่างมั่นใจ รถอีกคันที่เป็นหัวหน้าห้องก็เปิดไฟเลี้ยวขวาแล้วพุ่งทะยานออกไปแบบไม่ลังเล แต่รถของเราสิ รถของเรายังจอดนิ่งสนิทอยู่กลางสี่แยกนั้น เครื่องยนต์ยังติดอยู่ น้ำมันก็ยังมิเต็มถัง แต่คนขับอย่างเรากลับไม่กล้าแม้แต่จะเหยียบคันเร่งหรือขยับพวงมาลัย

ความรู้สึกเคืองคว้างมันถาโถมเข้ามาเหมือนคลื่นยักษ์ในวันที่ทะเลไม่เป็นใจ มันชัดเราจนจมหายไปได้ น้ำ มองไปทางไหนก็มีแต่ความมืดและความเจียบงันที่น่ากลัว คำถามเป็นล้านๆ ซอผุดขึ้นมาในหัวเหมือนฟองอากาศ ทำไมต้องเลือกตอนนี้วะ ทำไมชีวิตที่เคยเดินตามกรอบมาตลอดสิบกว่าปี ตั้งแต่อนุบาล ประถม มัธยม ที่มีตารางสอนชัดเจน มีบทเรียนให้ต้องผ่านไปทีละชั้น จู่ๆ ถึงได้ผลักรเราออกมาให้เผชิญหน้ากับทางเลือกที่ดูเหมือนจะชี้เป็นชี้ตายชีวิตทั้งชีวิตแบบนี้

แล้วทำไมต้องเป็นเราที่ยังไม่รู้อะไรเลย ทำไมเพื่อนคนนั้นถึงรู้แล้วว่าอยากเป็นหมอ ทำไมเพื่อนอีกคนถึงฝันอยากเป็นสถาปนิกมาตั้งแต่ ม.ต้น แล้วทำไมเพื่อนในกลุ่มถึงคุยกันแต่เรื่องคณะวิศวะ คอมพิวเตอร์ นิเทศ อย่างกับว่ามันเป็นเรื่องง่ายๆ เหมือนเลือกเมนูข้าวกลางวัน พวกเขามีเข็มทิศส่วนตัวกันหรือไง หรือว่าเราทำเข็มทิศของเราหลงหายไประหว่างทางตอนไหนโดยไม่รู้ตัว ความรู้สึกเหมือนเป็นคนเดียวที่หลงทางอยู่บนโลกใบนี้มันโหดร้ายกว่าที่คิด มันทำให้เราเริ่มสงสัยในตัวเอง เราไม่ดีพอเหรอ เราขี้เกียจเกินไปหรือเปล่า หรือจริงๆ แล้วเราเป็นแค่คนว่างเปล่าที่ไม่มีอะไรเกาะกับเขาเลย

ความสับสนในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของ ม. 6 ไม่ใช่เรื่องแปลกเลยเพื่อน มันไม่ใช่ความผิดปกติ ไม่ใช่สัญญาณของความล้มเหลว แต่มันคือเรื่องที่โคตรจะปกติ มันเป็นอาการของคนที่กำลังจะเติบโต

อย่างแท้จริง ลองคิดดูสิ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ชีวิตเราเหมือนการเล่นเกมที่อยู่ในโหมดฝึกสอน มีลูกศรชี้บอกตลอดว่าต้องไปทางไหน ต้องคุยกับใคร ต้องเก็บไอเทมชิ้นไหนเพื่อผ่านด่านต่อไป แต่เมื่อไหร่ก็ตามที่โหมดฝึกสอนจบลง เกมจะปล่อยเราลงไปในโลกโอเพนเวิลด์ที่กว้างใหญ่ไพศาล ไม่มีลูกศร ไม่มีเคสท์หลักปรากฏขึ้นมาบนหน้าจออีกแล้ว มันมีแต่เรากับแผนที่ว่างเปล่าที่เราต้องออกสำรวจและวาดมันขึ้นมาด้วยตัวเอง

ช่วงเวลาที่สับสนและเค็งคว้างนี้แหละ คือช่วงเวลาที่เรากลับปล่อยลงในโลกโอเพนเวิลด์นั้นเป็นครั้งแรก แน่่อนว่ามันน่ากลัว มันน่าใจหายที่ไม่มีใครมาบอกว่าเราควรจะทำอะไรต่อ แต่ในขณะเดียวกัน มันก็คือช่วงเวลาที่ดีที่สุดไม่ใช่หรือไง อิสระที่จะเลือกเดินไปทางไหนก็ได้ อิสระที่จะลองผิทดลองถูก อิสระที่จะค้นพบดินแดนใหม่ๆ ที่ไม่เคยมีใครบอกเรามาก่อนว่ามันมีอยู่จริง

ไอ้ความรู้สึกที่ว่าทำไมไม่ต้องเลือกตอนนี้ มันเกิดจากแรงกดดันที่เราสร้างขึ้นมาจากส่วนหนึ่งและสังคมรอบข้างยัดเยียดให้เราอีกส่วนหนึ่ง เรากลับทำให้เชื่อว่าการตัดสินใจเลือกคณะและมหา'ลัยในวัยสิบเจ็ดสิบแปดปี คือการตัดสินใจชะตาชีวิตไปตลอดกาล ถ้าเลือกผิดคือจบเกม ต้องเริ่มต้นใหม่สถานเดียว ซึ่งนั่นมันไม่จริงเลยสักนิดเดียว การเลือกเรียนต่อมันเหมือนการเลือกยานพาหนะคันแรกเพื่อออกเดินทางผจญภัย บางคนอาจจะเลือกมอเตอร์ไซด์ที่คล่องตัว บางคนอาจจะเลือกรถกระบะที่สมบุกสมบัน หรือบางคนอาจจะเลือกรถบ้านที่สะดวกสบาย แต่ไม่มีใครบอกได้หรอกว่าระหว่างทางเราจะเจอกับอะไร บางทีเราอาจจะขับรถไปเจอแม่น้ำที่ต้องเปลี่ยนไปลงเรือ หรือเจอภูเขาสูงชันที่ต้องจอดรถแล้วเดินเท้าต่อ ชีวิตมันเป็นแบบนั้น การตัดสินใจครั้งนี้ไม่ใช่จุดจบ แต่มันคือจุดเริ่มต้นของการเดินทางที่ยืดหยุ่นและเปลี่ยนแปลงได้เสมอ

ส่วนความรู้สึกที่ว่าทำไมเราถึงยังไม่รู้อะไรเลย ในขณะที่คนอื่นดูเหมือนจะมีแผนที่ชีวิตกันหมดแล้ว นั่นก็เป็นอีกหนึ่งกับดักความคิดที่อันตรายสุดๆ เรามักจะมองเห็นแต่ด้านที่สวยงามและมั่นคงของคนอื่น เราเห็นเพื่อนที่บอกว่าอยากเป็นหมอ แต่เราไม่เคยเห็นความล้มเหลวในใจของเขาตอนที่ทำคะแนนสอบชิวะได้ไม่ดี เราเห็นเพื่อนที่ปั่นพอร์ตสถาปัตย์อย่างขะมักเขม้น แต่เราไม่เคยเห็นคืนที่เขา นั่งจ้องกระดาษเปล่าแล้วคิดอะไรไม่ออกเลยเป็นชั่วโมงๆ

ความจริงก็คือ ทุกคนต่างก็สับสนในแบบของตัวเอง ไม่มีใครที่มีคำตอบที่ถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์สำหรับชีวิตหรอก บางคนอาจจะแค่เจอสิ่งที่ชอบเร็วกว่าคนอื่น แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าสิ่งที่เขาชอบในวันนี้จะเป็นสิ่งที่เขารักไปตลอดชีวิต บางคนอาจจะแค่เลือกเส้นทางที่ดูปลอดภัยที่สุดตามที่พ่อแม่บอก แต่ลึกๆ ในใจก็ยังคงตั้งคำถามกับตัวเองอยู่เสมอ

ดังนั้นการที่เราที่ยืนงงๆ อยู่กลางสี่แยก ไม่ได้แปลว่าเราตามหลังใคร แต่มันอาจจะแปลว่าเรากำลังใช้เวลาพิจารณาเส้นทางต่างๆ อย่างรอบคอบกว่าคนอื่นก็ได้ มันอาจจะแปลว่าเราเปิดกว้างให้กับทุกความเป็นไปได้ ไม่ได้ปิดกั้นตัวเองอยู่แค่เส้นทางใดเส้นทางหนึ่ง การไม่รู้ว่าจะไปทางไหน

ในตอนแรก อาจจะทำให้เราได้ค้นพบเส้นทางลัดหรือเส้นทางที่สวยงามกว่าที่คนอื่นไม่เคยเห็นก็เป็นได้

ลองหายใจเข้าลึกๆ แล้วมองไปรอบตัวอีกครั้ง ความรู้สึกแฉะแฉะที่เคยดูน่ากลัวเหมือนปีศาจร้ายลองเปลี่ยนมุมมองใหม่ มองว่ามันเป็นเหมือนหมอกจางๆ ในตอนเช้า หมอกที่ทำให้เรามองเห็นทางข้างหน้าได้ไม่ชัดเจน แต่มันก็ให้ความรู้สึกสงบ เย็นสบาย และเต็มไปด้วยความลึกลับน่าค้นหา การที่เรายังไม่รู้ว่าจะไปไหนดี มันคือสิทธิพิเศษของวัยรุ่น มันคือใบอนุญาตให้เราได้ทดลอง ให้เราได้ค้นหาตัวเองอย่างเต็มที่โดยไม่มีใครมาตัดสิน

ไม่ต้องรีบร้อนหาคำตอบให้ได้ภายในวันนี้หรือพรุ่งนี้ ไม่ต้องเปรียบเทียบก้าวแรกของเรากับก้าวที่สิบของคนอื่น การเดินทางของแต่ละคนมีจังหวะเวลาที่แตกต่างกัน บางคนออกตัวเร็วแต่ไปแวะพักกลางทางนานหน่อย บางคนออกตัวช้าแต่กลับวิ่งได้ต่อเนื่องจนเข้าเส้นชัยก่อนใครเพื่อน ไม่มีสูตรสำเร็จตายตัว

ตอนนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดไม่ใช่การหาคำตอบว่า ใจต่อคิว ให้ได้เร็วที่สุด แต่คือการยอมรับและทำความเข้าใจความรู้สึกสับสนของตัวเองให้ได้เสียก่อน บอกกับตัวเองว่ามันโอเคที่จะรู้สึกแบบนี้ มันโอเคที่จะยังไม่มีแผน มันโอเคที่จะกลัว แต่อย่าให้ความกลัวนั้นหยุดเราไม่ให้ก้าวเดิน

บทนี้ยังไม่มีคำตอบให้หรอกว่าเราควรจะไปไหน ไปด้วยใคร หรือตรงไป แต่บทนี้อยากจะชวนให้เราลองจากรถที่จอดนิ่งอยู่กลางสี่แยกนั้นก่อน ลองเดินออกมาสูดอากาศข้างนอก มองท้องฟ้า มองถนนแต่ละเส้นด้วยสายตาใหม่ๆ สายตาที่ไม่เต็มไปด้วยความวิตกกังวล แต่เต็มไปด้วยความสงสัยใคร่รู้

ยอมรับมันซะ ใจความสับสนวุ่นวายในหัวเนี่ย โอบกอดความแฉะแฉะเอาไว้ให้แน่นๆ เพราะมันคือหลักฐานว่าเรายังมีชีวิตอยู่ เรากำลังจะก้าวข้ามจากบทหนึ่งของชีวิตไปสู่อีกบทหนึ่งที่ใหญ่กว่าเดิม และการยืนอยู่ตรงหน้าประตูบานใหญ่นี้ มันก็เป็นธรรมดาที่จะรู้สึกประหม่าและไม่แน่ใจ

ไม่ต้องกลัวว่าจะต้องเผชิญหน้ากับความรูสึกนี้คนเดียว เพราะเงยหน้าขึ้นมองไปรอบๆ สิ เราจะเห็นรถอีกหลายคันที่จอดนิ่งอยู่เหมือนกัน บางคันอาจจะทำเป็นขยับพวงมาลัยไปมาเหมือนกำลังจะตัดสินใจ แต่จริงๆ แล้วพวกเขาก็ยังงังไม่ต่างจากเราเลย เราไม่ได้หลงทางอยู่คนเดียว เราแค่กำลังยืนงงอยู่ในดงอนาคตพร้อมๆ กันกับเพื่อนร่วมรุ่นอีกนับแสนนับล้านคน

และนั่นแหละ คือจุดสตาร์ทที่แท้จริง จุดสตาร์ทที่ทุกคนต้องผ่าน จุดสตาร์ทที่ใคร่สับสน แต่ก็ยังเป็นจุดสตาร์ทที่เปิดโอกาสให้เราได้เป็นคนเขียนแผนที่ชีวิตของตัวเองขึ้นมาเป็นครั้งแรก เอาล่ะ เมื่อรู้แล้วว่าการสับสนมันเป็นเรื่องปกติของชาวโลกวัยสิบแปด ก็ถึงเวลาแล้วที่เราจะเริ่มออกเดินทางไปด้วยกัน ไม่ต้องกังวลว่าจะไปทางไหน เพราะอย่างน้อยๆ ตอนนี้เราก็มียellowเพื่อนร่วมทางที่

เข้าใจความรู้สึกของเราแล้วหนึ่งคน นั่นก็คือหนังสือเล่มนี้เอง ไปกันเถอะ ไปเผชิญหน้ากับความ
งงวุ่นนี้ด้วยกันเลย

SAMPLE VERSION

This is a sample version containing only the first few pages. Please purchase the full version to access all content.